

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce **CallOne s.r.o.**, se sídlem Truhlářská 1108/3, Praha 1, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. 1533/DS/2017, JID: 66618/2017/KUUK/Hyk, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 2. 2020, č. j. 15 A 158/2017 – 34,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 2. 2020, č. j. 15 A 158/2017 – 34, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. 1533/DS/2017, JID: 66618/2017/KUUK/Hyk, **se zrušuje.**
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti částku 18.600 Kč k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Václava Voříška do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Chomutova, odbor dopravních a správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) uznal dne 22. 6. 2016 žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017. Toho se měl dopustit tím, že dne 9. 1. 2016 v době minimálně od 16:10 do 16:25 v obci Chomutov v ulici Černovická na parkovišti před hypermarketem Globus jako provozovatel motorového

vozidla tov. zn. Renault Megane, r. z. X, nezajistil, aby řidič při užití vozidla dodržel své povinnosti a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Tím porušil § 10 odst. 3 téhož zákona. Za uvedené jednání mu správní orgán I. stupně uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a stanovil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji napadeným rozsudkem zamítl. V souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS, neshledal důvodnou námitku o porušení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), které stanovuje požadavky na obsah výroku rozhodnutí.

[4] Krajský soud uvedl, že označení konkrétního vozidla a vymezení místa a času spáchání přestupku nezjištěného řidiče ve výrokové části rozhodnutí provedl správní orgán I. stupně zcela adekvátně a dostatečně určitě a správně konstatoval, že porušením povinnosti provozovatele zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu ve smyslu § 10 odst. 3 zákona, se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

[5] Soud upozornil, že výrok neobsahuje žádný popis konkrétního porušení povinností či pravidel silničního provozu ze strany řidiče a v tomto smyslu je zjevně neurčitý. S ohledem na citované usnesení rozšířeného senátu je tedy nepochybné, že se správní orgán I. stupně dopustil určitého pochybení, uvedenou vadu ale následně zhojil již v úvodní části svého odůvodnění, kde uvedl přesný popis jednání řidiče, jež mělo spočívat v ponechání vozidla na místě označeném vodorovným dopravním značením "Zákaz zastavení" (č. V 12c), v důsledku čehož došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Současně s tím správní orgán I. stupně dovodil, že s ohledem na nezjištění totožnosti řidiče a odložení věci odpovídá za shora popsané jednání žalobce jako provozovatel vozidla.

[6] Absence bližšího popisu skutku ve výroku je tedy vadou, která ale v daném případě s ohledem na alespoň dodatečné vymezení protiprávního jednání v odůvodnění rozhodnutí, a to jak po skutkové, tak právní stránce, není natolik závažným pochybením, aby mělo za důsledek nezákonnost rozhodnutí. Takto popsany skutek nebylo možné zaměnit s jiným (§ 68 odst. 2 s. ř.).

[7] Krajský soud se ztotožnil s výše citovaným usnesením rozšířeného senátu rovněž v tom, že zrušení rozhodnutí pro nezákonnost rozhodnutí spočívající v neuvedení odkazu na § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu by bylo projevem ryzího a nepřijatelného formalismu. Dle krajského soudu je pouze dílčím pochybením nevyvolávajícím nezákonnost rozhodnutí také to, že dle výroku je žalobci ukládána pokuta podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu bez doplnění odkazu na konkrétní přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích protiprávní jednání žalobci vykazuje a v jehož rozmezí je pokuta ukládána [§ 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu], zvláště v situaci, kdy uvedený postup vyměření sankce byl správním orgánem I. stupně dostatečně konkretizován v odůvodnění, a to včetně odkazů na příslušná ustanovení zákona.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Dle stěžovatele je chybné hodnocení krajského soudu, dle kterého lze neurčitost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který neobsahuje právní ani skutkovou kvalifikaci přestupku, ani právní ustanovení, podle něž správní orgán uložil sankci, napravit tím, že tyto skutečnosti správní orgán uvede v úvodní části odůvodnění. To vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. II. ÚS 2529/12, usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, a ze dne 21. 2. 2017, č. j. 1 As 72/2016-48.

[10] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, dle kterého nebylo možné skutek popsáný ve výroku zaměnit s jiným (ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř.), naopak je velmi snadno zaměnitelný. Z výroku neplyne, k jakému skutku mělo dojít, přičemž výrok musí obstát sám o sobě, neboť je autoritativní částí rozhodnutí.

[11] Popis skutku ve výroku umožňuje rovněž subsumpci skutku pod zvolenou skutkovou podstatu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23, a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015-41). Popis skutku musí obsahovat veškeré informace, které jsou nezbytné k závěru o tom, že skutečně došlo k přestupku, který je obviněnému kladen za vinu.

[12] V tomto případě však popis skutku neobsahuje ani informaci o tom, jakého jednání se měl vlastně řidič žalobcova vozidla dopustit. Stejně tak výrok neobsahuje ani údaj o tom, jaké konkrétní pravidlo silničního provozu mělo být porušeno. Z výroku neplyne, že by řidič žalobcova vozidla zastavil nebo stál v úseku platnosti dopravní značky, která zakazuje stání. Tyto informace vyplývají až z odůvodnění, což však nepostačuje, neboť subsumpci musí umožňovat již popis skutku ve výroku. Popis skutku, ale i jeho právní kvalifikace ve výroku tedy zjevně neodpovídá požadavkům právní úpravy ani judikatury.

[13] Krajský soud uvedl hodnocení žalobní námitky, kterou stěžovatel nevznesl, konkrétně že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahoval odkaz na § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, a napadený rozsudek je proto nesrozumitelný a nepřezkoumatelný.

[14] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný také pro nedostatek důvodů, protože krajský soud se nijak nevypořádal s námitkou, že výrok neobsahuje odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu (zákonná kritéria pro stanovení sankce).

[15] Stěžovatel nadto považuje tuto námitku nadále za důvodnou, protože § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu je nepochybně zákonným ustanovením, podle kterého mělo být rozhodováno, a tudíž mělo být uvedeno ve výroku dle § 68 odst. 2 s. ř. V tomto případě však nebylo uvedeno ani v odůvodnění (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46).

[16] Závěrem stěžovatel obsáhle vyjadřuje nesouhlas se způsobem vyvěšování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou, a navrhl její zamítnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[19] Kasační stížnost je **důvodná**.

[20] Kasační soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku. Stěžovatel uvádí, že rozsudek krajského soudu je nesrozumitelný, a tudíž nepřezkoumatelný, neboť krajský soud vypořádal i chybějící odkaz na § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu; tuto námitku však stěžovatel v žalobě nevznesl. Krajský soud se naopak nevypořádal s námitkou chybějícího odkazu na § 125e odst. 2 téhož zákona.

[21] Je pravdou, že krajský soud reagoval na chybějící odkaz na § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, což stěžovatel v žalobě vůbec nenamítal. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o ustanovení v zákoně o silničním provozu navazující na § 125e, domnívá se kasační soud, že šlo o chybu z nepozornosti. Nejvyšší správní soud připomíná, že napadený rozsudek krajského soudu zruší z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro jiné vady řízení před soudem, pokud krajský soud překročil rámec stanovený žalobou a mimo zákonem stanovené výjimky zruší napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl uveden v žalobě, tedy v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s., nebo na základě skutečností, které nastaly teprve po vydání napadeného rozhodnutí, tedy v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 67/2012-48). To se však v projednávaném případě nestalo. Ze dvou vět, kterými se krajský soud vyjádřil k § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, totiž nedovodil žádné procesní důsledky.

[22] Krajský soud se však skutečně nezabýval žalobní námitkou, zda výrok musí obsahovat odkaz na ustanovení, které vymezuje zákonná kritéria pro výměru sankce (§ 125e odst. 2 zákona o silničním provozu), a v této části je tedy napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Věcně se k této otázce vyjádří kasační soud níže.

[23] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval kasačními námitkami směřujícími do kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel totiž namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda výrok správního orgánu I. stupně obstojí, zda lze napravit nedostatky výroku v odůvodnění rozhodnutí a zda je skutek popsáný ve výroku zaměnitelný.

[24] Stěžovatel konkrétně vyjadřuje nesouhlas s tím, že pochybení správního orgánu I. stupně, který do výroku svého rozhodnutí nezahrnul právní ani skutkovou kvalifikaci přestupku ani právní ustanovení, podle něž byla uložena sankce, správní orgán napravit tím, že kvalifikaci i sankční ustanovení zahrnul do úvodní části odůvodnění. Výrok dle stěžovatele neobstojí ani ve světle judikatury vyžadující nezaměnitelnost skutku s jiným a také možnosti jeho subsumpce pod konkrétní skutkovou podstatu.

[25] Dle § 68 odst. 2 s. ř. s. *se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.*

[26] Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku (správního deliktu), je, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky *litispence*, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).

[27] Otázkou vymezení skutku, jakož i obsahovými náležitostmi výrokové části správního rozhodnutí se zabýval rovněž rozšířený senát v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, jakož i v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, ze kterého vycházel krajský soud v napadeném rozsudku. Z citované judikatury přitom vyplývá, že identifikace skutku slouží především k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Řádně formulovaný výrok - v něm na prvním místě konkrétní popis skutku - je nezastupitelnou částí rozhodnutí. Přitom pouze z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká opatření či sankce byly uloženy. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.

[28] V posledně uvedeném rozhodnutí se rozšířený senát zabýval otázkou přesnosti a podrobnosti právní kvalifikace skutku. Uvedl, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 s. ř.) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.

[29] Rozšířený senát v bodě 26 toho usnesení vyložil, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí.“

[30] Nejvyšší správní soud rovněž vymezil, že obdobnou logiku stran jednoznačnosti a přesnosti je třeba vztáhnout též na požadavek na popis samotného skutku. Pachatel deliktu musí především vědět nejen to, jak jeho jednání správní orgán právně kvalifikuje, ale též to, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 As 9/2019 - 41). Výrok je klíčovou částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky.

[31] Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jasné patrné, kdy (9. 1. 2016 v době minimálně mezi 16:10 do 16:25) a kde (v obci Chomutov v ulici Černovická na parkovišti před hypermarketem Globus) došlo ke spáchání přestupku nezjištěným řidičem vozidla, jehož je stěžovatel provozovatelem. Výrok však již nijak nespecifikuje, jakým jednáním a porušením které povinnosti uložené zákonem došlo ke spáchání přestupku řidičem vozidla (a to ani popisem skutkových okolností, ani odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu).

[32] Žalovaný toto pochybení správního orgánu I. stupně nijak nenapravit, čímž se situace liší od případů posuzovaných např. v rozsudku ze dne 14. 12. 2020, č. j. 4 As 488/2019-42. V této věci Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval: „Jak již výše uvedeno, v souzené věci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahovalo odkaz na všechny právní normy, jejichž porušení mělo představovat

znaky přestupku, kterého se stěžovatel jako provozovatel vozidla dopustil jednáním v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Tento nedostatek napravil žalovaný v napadeném rozhodnutí, jímž výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve skutkové větě změnil tak, že doplnil uvedení příslušných zákonných ustanovení, tedy doplnil, že stěžovatelovým jednáním popsaným ve skutkové větě (viz odst. [1]) „byly naplněny znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 4 písm. c) tébož zákona.“ (bod 13)

[33] Dále kasační soud v bodě 15 tohoto rozsudku uvedl: „*V souzené věci tedy celou aplikovanou právní normu, již stěžovatel jako provozovatel vozidla porušil, tvoří § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (jež uvedl ve skutkové větě svého rozhodnutí již správním orgán prvního stupně) a dále též § 4 písm. c) a § 125c odst. 1 písm. k) tébož zákona, jež doplnil do skutkové věty žalovaný napadeným rozhodnutím. Učinil tak právě proto, aby výrok správního rozhodnutí týkající se správního deliktu, tedy v oblasti správního trestání, obstál vzhledem k judikатурním závěrům Nejvyššího správního soudu, týkajícím se požadavků na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu.*“

[34] Z výše uvedeného vyplývá, že v případě shledání viny za spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla musí výrok rozhodnutí, kterým je provozovatel shledán vinným, obsahovat specifikaci toho, porušením které povinnosti uložené zákonem došlo ke spáchání přestupku řidičem vozidla, a to skutkovým popisem a s ním korespondujícím odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu. Nepostačí, pokud jsou tyto skutečnosti obsaženy až v odůvodnění.

[35] Toto pochybení a nezákonnost správního orgánu I. stupně může napravit odvolací orgán, pokud výrok rozhodnutí změní tak, že doplní příslušná zákonná ustanovení, tedy doplní vedle skutkového popisu jednání provozovatele vozidla a nezjištěného řidiče, jaká konkrétní ustanovení právních předpisů tímto jednáním byla porušena.

[36] V nyní posuzovaném případě však žalovaný takto nepostupoval, napadeným rozhodnutím odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Jeho rozhodnutí je tak ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně nezákonné, neboť to ve svém výroku nespécifikuje porušení povinnosti provozovatele vozidla (a to ani popisem toho, co se stalo, ani odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu). Kasační soud s ohledem na výše uvedené požadavky kladené na přesnost a úplnost výroku rozhodnutí ve věci správního trestání nemůže souhlasit s hodnocením krajského soudu, že takový nedostatek výroku rozhodnutí lze zhojit v jeho odůvodnění. Proto shledal nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu.

[37] Ostatní stěžovatelovy námitky nepovažoval kasační soud za důvodné. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla uložena stěžovateli sankce, obsahuje odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. U tohoto ustanovení se skutečně předpokládá, že bude konkretizováno dalším ustanovením, obsahujícím (s ohledem na povahu spáchaného přestupku) rozmezí, v němž má být sankce udělena. V tomto případě by tedy šlo o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.

[38] Absence výslovného odkazu na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve výroku je vadou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť právě dle tohoto ustanovení byla ukládána sankce (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud však konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí je zcela zjevné, že správními orgány byla (správně) aplikována právě tato norma.

[39] Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu totiž platí, že „za přestupek se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k)“. Správní orgán přitom v odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil, že porušením pravidel provozu na pozemních komunikacích došlo ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, za nějž lze uložit pokutu ve výši od 1.500 Kč do 2.500 Kč. Ustanovení tedy bylo co do svého obsahu v odůvodnění rozhodnutí uvedeno a ve věci zákonně aplikováno. Jak v tomto případě správně uvedl krajský soud, chybějící odkaz na toto ustanovení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani rozhodnutí žalovaného. Námitka stran nezákonnosti rozhodnutí z důvodu chybějícího zákonného ustanovení, podle něhož správní orgán uložil sankci, ve výroku, proto není důvodná.

[40] Nejvyšší správní soud rovněž považuje za nedůvodnou námitku stěžovatele, podle níž je povinností správního orgánu uvádět odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu (pojednávající o kritériích pro určení výměry pokuty) ve výroku rozhodnutí. Tato výtka byla judikaturou kasačního soudu vyčerpávajícím způsobem vypořádána. V rozsudku ze dne 7. 5. 2019, č. j. 6 As 371/2018 - 57, soud vyslovil závěr, že nevidí nejmenší důvod pro to, „aby v rámci výroku o trestu správní orgány výslovně odkazovaly na obecné ustanovení [zde § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu] obsahující výčet kritérií, ke nimž se má při výměře pokuty přiblížnout“. Toto ustanovení totiž není právní normou odpovídající skutkové podstatě správního deliktu, nýbrž se pouze zabývá postupem správního orgánu při ukládání sankce a stanoví, které okolnosti musí být zváženy při její výměře. Výčet těchto kritérií, resp. jejich aplikace na konkrétní okolnosti případu, má být součástí odůvodnění rozhodnutí, nikoliv výroku. Ke stejným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud též ve svých rozsudcích ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 As 206/2019-28, ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 134/2018-60, či ze dne 13. 8. 2020, č. j. 3 As 175/2018-44.

[41] Neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí tedy není pochybením správního orgánu I. stupně. Odkaz na dané ustanovení měl být pouze součástí odůvodnění. Správní orgán ve svém rozhodnutí vyslovil, že při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto k závažnosti správního deliktu, ke způsobu jeho spáchání, závažnosti následku a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Byť tedy ani v odůvodnění rozhodnutí neučinil výslovný odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, za rozhodující Nejvyšší správní soud považuje, že správní orgán předeštel obsah tohoto ustanovení, vypočetl rozhodující kritéria relevantní pro posouzení výše ukládané sankce a zjevně dané ustanovení též aplikoval na řešený případ (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2020, č. j. 2 As 345/2019-36, a ze dne 9. 12. 2020, č. j. 4 As 33/2019-46).

[42] Námitkami směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se kasační soud nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení, jímž je přezkum napadeného rozsudku krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož již v řízení před krajským soudem existovaly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, zrušil Nejvyšší správní soud i toto rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V dalším řízení bude žalovaný postupovat tak, aby napravil nezákonnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jak již kasační soud uvedl výše, výrok rozhodnutí musí obsahovat přesné vymezení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejichž dodržení stěžovatel jako provozovatel vozidla nezajistil, a to jak po právní stránce, tak zejména jejich skutkovým popisem.

[44] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud o nákladech řízení o kasační stížnosti a také o nákladech řízení před krajským soudem, pokud rozhodnutí žalovaného zruší. Stěžovatel měl ve věci úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší náhrada nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení.

[45] Stěžovatel v řízení před krajským soudem uhradil soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za podání žaloby. Stěžovatel byl zastoupen advokátem, jehož odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), sestává ze tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného) ve výši 6.300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] a paušální náhrady výdajů advokáta ve výši 900 Kč za tři úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Stěžovatel také uhradil soudní poplatek ve výši 5.000 Kč za podání kasační stížnosti. Odměna jeho advokáta za řízení o kasační stížnosti sestává z jednoho úkonu právní služby (doplnění kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč a paušální náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč. Odměna advokáta za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem tedy činí 10.600 Kč a celková náhrada nákladů řízení před krajským a Nejvyšším správním soudem 18.600 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu